

значній мірі визначається не комерційними взаємозв'язками, а особливостями соціального середовища регіону, які є необхідною передумовою виникнення ефекту технологічного поштовху.

Представники третього підходу, який визначається як системний або інтегральний, Дж. Ламбой і Р. Бошма вважають, що еволюція РІС залежить від таких факторів, як територіальна інституціональна структура, технологічний розвиток, селективність бізнес-середовища та поведінкова залежність. Регіональне бізнес середовище діє як селективний механізм, а РІС створюється на основі попередньо накопичених знань та складається з двох субсистем: регіональна субсистема генерування знань та регіональна субсистема використання знань.

На основі описаних підходів спробуємо дати власне визначення регіональної інноваційної системи як комплексу активно взаємодіючих установ та організацій різних форм власності, що знаходяться на території регіону, займаються створення і поширення нових технологій, які визначають його здатність переходу на інноваційну модель розвитку, а організаційно-правові умови їх господарювання обумовлені впливом державної інноваційної політики та регіональної політики.

КОРПОРАТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ДИВЕРСИФІЦІРОВАНОЮ ВЕРТИКАЛЬНО ІНТЕГРОВАНОЮ КОМПАНІЄЮ

*Бардась А.В., ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ
Горпинич О.В., ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ,
Никитюк О., ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ*

Промисловий видобуток та використання газу метану на Україні як енергетичного ресурсу, нерозривно пов'язано з видобутком кам'яного вугілля на шахтах, для яких він є основною товарною продукцією. Таким чином, здійснюється диверсифікація виробництва з розширенням присутності підприємства в різних секторах єдиного енергетичного ринку. Така діяльність є одним із засобів ефективного виживання господарської системи в конкурентному середовищі, гнучкої адаптації до умов ринку, нарощування фінансових коштів. Диверсифікація діяльності гірничого підприємства в секторах енергетичного ринку нами розглядається як одна з форм реалізації інновацій. Також мотивами диверсифікації виробництва вугільної шахти як складової частини вертикально інтегрованої компанії (наприклад, ДТЕК), виступають оборонні мотиви: розподіл ділового ризику; зменшення циклічної нестабільності; заміна виду діяльності, що переживає спад. Наступальні мотиви диверсифікації включають: політику агресивного росту; подолання кордонів зростання; досягнення синергетичних ефектів.

Інституційно-інтеграційні тенденції привели сьогодні до формування ринково орієнтованого корпоративного сектору української економіки, що

включає великі промислові та промислово-торговельні акціонерні компанії, фінансові групи, холдингові і транснаціональні компанії.

Вертикально-інтегрована компанія - складна організаційно-виробнича структура холдингового типу з єдиним керуючим центром. Компанія об'єднує підприємства, що послідовно беруть участь у виробництві, продажу і споживанні товарної продукції і, таким чином, взаємозалежні один з одним товарними і грошовими потоками. По аналогії з вертикально інтегрованою структурою ДТЕК пропонується створити на принципах вертикальної інтеграції газовий сектор ДТЕК, який буде здійснювати планування, організацію, управління видобутком шахтного газу метану, координацію подальшого використання. Управління запроєктованим сектором повинно здійснюватися на принципах корпоративного менеджменту.

Одна з причин актуалізації проблематики корпоративного управління - поява високого ступеня свободи в реалізації інтеграційних процесів, прискорене формування пов'язаних економічними інтересами і власністю ланцюжків підприємств, функція регулювання спільної діяльності яких покладається на керуючі (центральні, головні) компанії.

Сутнісні особливості корпоративного управління, як особливого та важливого напрямку науки і практики, об'єктивні і визначаються специфікою об'єкта управлінського впливу. Перш за все, корпорація - це акціонерне товариство, тому предметом корпоративного аналізу та регулювання виступають організаційно-управлінські відносини з приводу формування та використання акціонерного капіталу. Корпорація як вертикально інтегрована структура являє собою сукупність юридичних осіб, які спільно реалізують загальні цілі та інтереси. Отже, предметом корпоративного управління також є відносини з приводу ефективної організації та координації взаємодії даних юридичних осіб (різної форми власності) між собою, а також зовнішнім середовищем. Актуальність такого трактування безумовна, перш за все, стосовно до великих корпоративних об'єднань, що включає безліч організацій, координованих з єдиного (управителя) центру-учасника компанії. В даному випадку в проблематику корпоративного управління включаються багато додаткові аспекти, наприклад, взаємини між менеджментом основного суспільства і дочірніх фірм, постачальниками і споживачами продукції, крупними акціонерами підприємств-учасників і вищим менеджментом, компанією і органами законодавчо-виконавчої влади тощо.

МОДЕЛІ ПРОЦЕСУ ПРИЙНЯТТЯ ІННОВАЦІЙНИХ РІШЕНЬ

Черняк В.І., ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ

Однією з важливих напрямів розвитку інноваційного менеджменту є дослідження моделі процесу обґрунтування та прийняття менеджером інноваційних рішень. Загальну схему такого дослідження можна формалізувати наступним чином (рис. 1):